

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Journalen AA

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-aa-txt-shoot-id7612d280-64bf-4c31-816e-3d9d5c409d08.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

2. Theologien. Det synes at være det, jeg nærmest har grebet; men ogsaa her møder store Vanskeligheder. Her staaer i Christendommen selv saa store Modsætninger, at det idetmindste meget forhindrer det frie Blik. Orthodoxien er jeg saa at sige voxet op i, som De nok veed; men saasnart jeg selv begyndte at tænke, begyndte efterhaanden den uhyre Colos at vakle. Jeg kalder den med Flid en uhyre Colos, thi den har virkelig i det Hele taget megen Consequents, og de enkelte Dele ere i de mange henrundne Aarhundreder smeltede saa tæt sammen, at det er vanskeligt at komme den tillivs. Jeg kunde nu vel være enig med den i enkelte Puncter, men disse bleve da at betragte som de Spirer, man ofte kan finde i Klipperifter. Paa den anden Side kunde jeg vel ogsaa see det Skjæve, der laae i mange enkelte Puncter, men Hovedbasis maatte jeg for en Tid lade staae in dubio. I det Øieblik den forandredes, antog naturligviis det Hele en ganske anden Skikkelse, og saaledes henledes min Opmærksomhed paa et andet Phænomen: Rationalismen, som i det Hele taget gjør en temmelig maadelig Figur. Forsaavidt nemlig Fornuften consequent forfølger sig selv og – ved at gjøre sig Rede for Forholdet mellem Gud og Verden – nu igjen kommer til at see Mennesket i dets dybeste og inderligste Forhold til Gud og i den Henseende ogsaa fra sit Standpunct af betragter Christendommen som den, der i saa mange Aarhundreder har tilfredsstillet Menneskets dybeste Trang, forsaavidt er der Intet at indvende imod den, men det bliver da heller ikke Rationalisme, thi Rationalisme faaer sin egenlige Farve af Christendommen og staaer altsaa paa et ganske andet Gebet og danner ikke et System men en Noahs Ark (for at benytte et af Prof. Heiberg ved en anden Leilighed anvendt Udtryk), hvori de rene og urene Dyr ligge ved Siden af hinanden. Den gjør omtrent samme Indtryk som vor Borgervæbning i ældre Tid vilde gjøre ved Siden af Potsdammer-Garden. Den søger derfor væsentlig at knytte sig til Christendommen, baserer sine Udviklinger paa Skriften og skikker en Legion af Skriftsteder forud for hvert enkelt Punct; men selve Udviklingen er ikke gjennemtrængt deraf. De bære dem ad som Cambyses, der paa hans Tog mod Ægypten skikkede de hellige Høns og Katte iforveien, men de ere derfor ogsaa parate til ligesom den romerske Consul at kaste de hellige Høns overbord, naar de ikke vil æde. Feilen ligger altsaa deri, at de, naar de finde Eenhed med Skriften, basere sig derpaa, men ellers ikke, og saaledes staae paa to fremmedartede Standpuncter.